

NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft:

- Ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft aanpassingen aan diverse bepalingen over de energieprestatieregelgeving
- Definitieve goedkeuring na adviesvraag aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State

1. INHOUDELIJK

1.1. Inleiding

De energieprestatieregelgeving is niet meer weg te denken uit het bouwgebeuren. Energiezuinig bouwen heeft een vaste plaats verworven. De energieprestaties van nieuwe gebouwen verbeteren jaar na jaar en het aanscherpingspad tot 2021, het moment waarop elk nieuw gebouw bijna-energie neutraal moet zijn volgens de Europese richtlijn, ligt vast voor woningen, kantoren en scholen.

Inmiddels maken de bepalingen van de energieprestatieregelgeving deel uit van respectievelijk het Energiedecreet van 8 mei 2009¹ en het Energiebesluit van 19 november 2010². De berekeningsmethodiek bij de energieprestatieregelgeving is opgenomen in de bijlage V tot en met XIII van het Energiebesluit van 19 november 2010.

1.2. Samenvatting van de voornaamste aanpassingen met impact op de regelgeving

Dit ontwerp van wijzigingsbesluit bevat het toevoegen van een erkenningsregeling voor organisatoren van kwaliteitskaders (luchtdichtheid en ventilatieverslaggeving).

Dit ontwerp bevat voorts een wijziging van de eis op aandeel hernieuwbare energie voor nieuwe wooneenheden (EPW-eenheden) waardoor enerzijds de installatie van een voldoende groot thermisch zonne-energiesysteem voldoet en anderzijds woningen met een zeer lage energievraag (bruto energiebehoefte kleiner dan 15 kWh/m²) ook kunnen voldoen aan de eis op aandeel hernieuwbare energie als de volledige behoefte gedekt wordt door hernieuwbare energie. Een analoge aanpassing wordt ook wat betreft niet-residentiële gebouwen (EPN-eenheden) doorgevoerd.

Dit ontwerp van wijzigingsbesluit bevat ook een aantal technische aanpassingen aan de EPB-berekeningsmethodieken. De voornaamste aanpassingen betreffen de wijziging van het opwekkingsrendement van ruimteverwarming en de wijziging van de methode voor het inrekenen van zonneboilers.

Voor het opwekkingsrendement van ruimteverwarming wordt het met de wijzigingen mogelijk om gegevens uit de Europese Ecodesign verordening in te rekenen in de EPB-berekening. Voor de fabrikanten van opwekkers biedt dit het voordeel dat ze niet verplicht zijn om specifiek voor de

¹ Decreet van 8 mei 2009 houdende algemene bepalingen betreffende het energiebeleid, BS 7 juli 2009.

² Besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2010 houdende algemene bepalingen over het energiebeleid, BS 8 december 2010.

Vlaamse markt bepaalde producttesten te laten uitvoeren. De invoergegevens zijn beschikbaar uit Europese verplichtingen.

De gewijzigde methode voor het inrekenen van zonneboilers laat toe om met productgegevens te rekenen, in plaats van met een vast forfaitair rendement. Hierdoor kunnen performantere systemen ook beter ingerekend worden, met een lager E-peil tot gevolg.

1.3. Historiek gevolgde regelgevende procedure

In vergadering van 15 september 2017 hechtte de Vlaamse Regering haar eerste principiële goedkeuring aan het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft aanpassingen aan diverse bepalingen over de energieprestatieregelgeving. De Vlaamse Regering gelastte tevens de Vlaamse minister, bevoegd voor het energiebeleid, hierover het advies van de Raad van State in te winnen met het verzoek hun advies te verstrekken binnen een termijn van dertig dagen. De afdeling Wetgeving van de Raad van State verstrekte betreffende het ontwerp van besluit haar advies nr. 62.229/3 op 30 oktober 2017. Het advies gaat als bijlage 2.

2. ADVIES VAN DE AFDELING WETGEVING VAN DE RAAD VAN STATE

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in haar advies nr. 62.229/3 de volgende opmerkingen m.b.t. het ontwerpbesluit:

- Wetgevingstechnische opmerkingen o.a. aangaande de precisering van de aanhef, de nummering van de indeling van het ontwerp, de inwerkingtreding enz. Hiermee werd bij de eindredactie van het ontwerp rekening gehouden.
- De Raad van State merkt op dat moet worden nagegaan of voor de invoering van het vergunningsstelsel waarin door artikel 2 van het ontwerp wordt voorzien, is voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 9 van de Dienstenrichtlijn, of de gehanteerde criteria voldoen aan de eisen vermeld in artikel 10 van die richtlijn en of in de ISO-normen waaraan moet worden voldaan, geen verboden of aan evaluatie onderworpen eisen in de zin van de artikelen 14 en 15 van de Dienstenrichtlijn voorkomen.

In het kader van de Nota bij de eerste principiële goedkeuring werd een omstandige argumentatie opgenomen waaruit blijkt dat aan die voorwaarden werd voldaan, en waarbij werd aangetoond dat het stelsel niet-discriminair, noodzakelijk en evenredig is. Het volstaat om naar die toelichting, die nog steeds onverkort van toepassing is, te verwijzen.

- De Raad van State merkte ook op dat, ook los van de Dienstenrichtlijn, de stellers van het ontwerp de beperkingen aan het recht op vestiging die voortvloeien uit de keuze voor specifieke ISO-normen, moeten kunnen verantwoorden.

Ook op dit punt werd in die Nota een omstandige verantwoording opgenomen. De norm EN ISO/IEC 17065 stelt dat het certificeringsorgaan (*in casu* de organisator) over voldoende personeel moet beschikken om diens activiteiten inzake erkenningsprocedures uit te voeren en de toepasselijke standaarden en regelgeving na te leven. De afdeling Wetgeving van de Raad van State bepaalde in haar advies 58.259/3 van 4 november 2015 over een gelijkaardige vereiste in een ontwerp van KB het volgende:

“Artikel 6, § 3, van het ontwerp bepaalt dat een erkend organisme over voldoende personeel moet beschikken. Er kan worden aangenomen dat dit vereiste, zo het al zou worden beschouwd als het vaststellen van een minimumaantal werknemers in de zin van artikel 15, lid 2, f), van de dienstenrichtlijn,

de toetsing aan artikel 15, lid 3, van die richtlijn kan doorstaan, onder meer doordat het vereiste verantwoord lijkt te zijn door dwingende redenen van algemeen belang.”

In eerste instantie betwijfelde de Raad van State aldus dat dergelijke vereiste een aan evaluatie onderworpen eis in de zin van artikel 15 van de Dienstenrichtlijn is. Voorts stelt het advies dat, in de hypothese dat dit wel het geval is, zulke vereiste verantwoord lijkt te zijn door dwingende redenen van algemeen belang.

Een gelijkaardige redenering geldt evenzeer voor deze regeling. *In casu* is het noodzakelijk én evenredig om te eisen dat elke organisator van een kwaliteitskader over voldoende personeel beschikt om haar activiteiten uit te voeren en de toepasselijke regelgeving na te leven. Zonder voldoende personeel kan een organisator de aan haar toegewezen taak namelijk niet naar behoren uitvoeren en komt de kwaliteit van het kader in het gedrang. Op zich is dit dan nog eerder als een marginaal feit te beschouwen daar deze ISO-norm op zich geen exacte kwantitatieve vereiste vastlegt m.b.t. VTE's, maar dat of men over voldoende kwalitatief en voldoende personeel beschikt een feitenkwestie betreft.

Dit wordt nog versterkt door het feit dat bijlage 2 bij de richtlijn 2010/31/EU expliciet vereist dat “een willekeurige selectie van ten minste een *statistisch significant percentage*”, - dit is in het ontwerp ingevuld als 10% per jaar - dient te worden gecontroleerd, wat uiteraard vereist dat hiervoor voldoende personeel ter beschikking is.

Indien de vereiste om over voldoende personeel te beschikken toch zou worden beschouwd als het vaststellen van een minimumaantal werknemers in de zin van artikel 15, lid 2, f) van de Dienstenrichtlijn, *quod non*, dan is dit *in casu* gerechtvaardigd overeenkomstig artikel 15, lid 3 van de dienstenrichtlijn, en indirect ook door de richtlijn 2010/31/EU.

- De Raad herhaalt opnieuw haar algemeen standpunt met betrekking tot het knelpunt van de ontbrekende bekendmaking van technische normen waarnaar, zoals in artikel 2 van het ontwerp, in Europese en Belgische rechtsregels wordt verwezen.

Het knelpunt van de ontbrekende bekendmaking van technische normen waarnaar in Europese en Belgische rechtsregels wordt verwezen, zou volgens het standpunt van de Raad in haar algemene adviespraktijk op een horizontale manier moeten worden onderzocht en opgelost. Mochten er voor het oplossen hiervan bijzondere redenen zijn om bij bijzondere wet af te wijken van de gebruikelijke bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, dan zal erop moeten worden toegezien dat deze bekendmaking beantwoordt aan de essentiële randvoorwaarden op het gebied van toegankelijkheid en kenbaarheid van een officiële bekendmaking. Essentieel hierbij is de beschikbaarheid van een Nederlandse versie van de betrokken normen. Daarnaast mag, indien voor het consulteren van de voornoemde normen een vergoeding wordt gevraagd, het bedrag ervan de toegankelijkheid van die normen niet op onevenredige wijze belemmeren. Zolang er geen dergelijke wettelijke regeling is tot stand gekomen, wordt volgens de Raad in de ontworpen regeling gerefereerd aan normen die niet overeenkomstig artikel 190 van de Grondwet zijn bekendgemaakt en die bijgevolg niet tegenwerpbaar zijn aan iedereen. Onder die omstandigheden lijkt het de Raad onvereenigbaar met artikel 190 van de Grondwet de betrokken norm niet kosteloos (of hoogstens tegen een redelijke kostprijs) ter beschikking te stellen van alle burgers in de Nederlandse taal op de daartoe geëigende manier, namelijk via bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

Dit is een algemeen bekend probleem dat buiten de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest valt. Normalisatie behoort immers conform de BWHI nog steeds tot de federale bevoegdheden. Artikel VIII.2 van het Wetboek van economisch recht en Artikel 2 van het KB van 25 oktober 2004³ stellen dat de Staat en de andere publiekrechtelijke personen aan de door het Bureau

³ Koninklijk besluit van 25 oktober 2004 betreffende de uitvoeringsmodaliteiten van de normalisatieprogramma's evenals de bekrachtiging of registratie van normen

voor Normalisatie gepubliceerde normen kunnen refereren, in besluiten, verordeningen, administratieve handelingen en bestekken door een eenvoudige verwijzing naar het indicatief van deze normen. Het is dan ook in vele beleidsdomeinen, waaronder het energierecht, gebruikelijk om in de regelgeving verwijzingen naar de NBN-normen op te nemen ten einde aan deze normen een reglementaire draagwijdte te geven. De huidige praktijk – dat sommige NBN-normen conform het KB van 25 oktober 2004 vervolgens via koninklijk besluit worden bekrachtigd⁴ – lijkt echter niet langer te voldoen aan de vereisten die de Raad van State in haar adviespraktijk opsomt. Een dergelijke bekrachtiging houdt immers geen integrale bekendmaking in, waardoor het probleem van de kenbaarheid en tegenstelbaarheid zich blijft stellen.

Een oplossing voor dit probleem dient echter op het federale niveau te worden geboden. Het alternatief – dat in het kader van het legistische gebruik van een specifieke norm die norm telkens integraal wordt overgenomen in de sectorale regelgevingen die er gebruik van maken – is in de praktijk echter weinig werkbaar.

Uit de praktijk vloeit thans voort dat telkens wanneer de Raad een dergelijk advies verstrekt, er wordt gerepliceerd dat het onmogelijk en onwenselijk is om in het geheel van sectorale regelgeving die gebruikmaakt van normen ad hoc maatregelen te nemen om tegemoet te komen aan deze generieke opmerking van de Raad van State. De federale overheid zal daarom moeten worden gevraagd een horizontale oplossing voor deze problematiek uit te werken.⁵

In 2013 al kaartte de toenmalige Vlaamse minister, bevoegd voor het energiebeleid, daarom bij wege van schrijven d.d. 16 oktober 2013 dit probleem al aan bij de toenmalig inhoudelijk bevoegde federale minister van economie. Via schrijven d.d. 3 februari 2014 repliceerde de bevoegde federale minister dat dit een kwestie betrof die een meer diepgaande reflectie verdient en dat daarom werd besloten om deze kwestie te laten behandelen op de volgende vergadering van de Hoge Raad voor Normalisatie, met het verzoek een uitvoerig gemotiveerd advies voor te bereiden. Op 21 november 2014 werd door de Hoge Raad⁶ een advies verstrekt:

De Hoge Raad is van oordeel dat het probleem van de kenbaarheid en de tegenstelbaarheid aan derden van de normen waarvan de toepassing door de reglementering verplicht wordt gesteld, zoals herhaaldelijk aangehaald door de Raad van State in zijn bemerkingsen, om oplossingen vraagt en in het bijzonder:

- betreffende de bekendmaking: de vorm van de bekendmaking van de Belgische normen in het Belgisch Staatsblad zou in de wet moeten bepaald worden om te beantwoorden aan art. 190 van de Grondwet voor wat de verplichte normen betreft;
- betreffende de kosteloosheid:
 - de kosteloze terbeschikkingstelling van de verplichte normen zal de verspreiding ervan onder de bestemmingen zeker en vast doen toenemen;
 - deze kosteloze terbeschikkingstelling geldt enkel voor de Belgische nationale normen, m.a.w. de normen waarop het Bureau voor Normalisatie het auteursrecht bezit, in tegenstelling tot de Belgische normen van buitenlandse, Europese of internationale herkomst, waarop een derde instelling of organisatie het auteursrecht bezit en waarvoor het Bureau voor Normalisatie een distributielicentie heeft, met of zonder reproductierecht;
 - het zou billijk zijn dat de wetgever hiervan de kosten draagt omdat hij geniet van de voordelen die verbonden zijn aan de verwijzing naar de normen in de reglementering en omdat hij ze niet moet opstellen noch onderhouden;
- betreffende de beschikbaarheid in het Nederlands: de tijdelijke onbeschikbaarheid van een Nederlandstalige versie van bepaalde normen waarvan de toepassing verplicht wordt

⁴ Zie bijv. het Koninklijk besluit van 3 april 2013 houdende bekrachtiging van Belgische normen uitgewerkt door het Bureau voor Normalisatie (NBN), *BS* 12 april 2013.

⁵ Zie bijv. Parl. St. Vlaams Parlement (2013-2014) stuk 2291-1, p. 10.

⁶ http://economie.fgov.be/nl/binaries/Advies_11_Kenbaarheid_en_tegenstelbaarheid_Belgische_normen_tcm325-264563.pdf

gesteld door de reglementering, zou in de mate van het mogelijke moeten worden ingekort;

- betreffende de begeleidingsmaatregelen: in de toekomst zou elke verwijzing naar normen in de reglementering moeten beantwoorden aan de regels voor de goede praktijk, die worden opgenomen in een gids die onder alle regelgevende instanties moet verspreid worden en die hen ertoe aanzet:
 - de huidige reglementering te herzien;
 - te verwijzen naar normen waarvan de toepassing niet verplicht is maar waarvan de naleving een vermoeden van overeenstemming biedt met essentiële eisen bepaald in de reglementering;
 - de toepassing van de normen slechts uitzonderlijk verplicht te stellen en enkel wanneer het Bureau voor Normalisatie hierop het auteursrecht bezit;
 - niet te verwijzen naar normen waarvan de kenbaarheid in de voorgeschreven taal/talen niet verzekerd is.

De Hoge Raad stelde in haar advies de volgende acties voor:

- betreffende de bekendmaking: het is aangewezen om het Wetboek van economisch recht te wijzigen door een bepaling toe te voegen die vastlegt dat de bekendmaking van de Belgische normen in het Belgisch Staatsblad gebeurt door een eenvoudige vermelding van de referenties van deze normen (nummer, titel en editienummer) in de koninklijke besluiten voor bekrachtiging en registratie van normen, in tegenstelling tot de bekendmaking van de integrale tekst;

- betreffende de kosteloosheid:

* het is aangewezen om de verplichte Belgische normen waarop het Bureau voor Normalisatie het auteursrecht bezit kosteloos ter beschikking te stellen;

* het is aangewezen om de overeenkomstige budgettaire gevolgen door te rekenen aan de overheidsinstanties die in hun reglementering verwijzen naar verplichte normen;

- betreffende de beschikbaarheid in het Nederlands: het is aangewezen dat het Bureau voor Normalisatie de uitvoering van zijn actieplan betreffende de vertaling in het Nederlands van een prioritaire normenlijst bespoedigt;

- betreffende de begeleidingsmaatregelen:

* het is aangewezen om de lijsten van de verplichte normen en van de reglementeringen die ernaar verwijzen op de site van het Bureau voor Normalisatie te publiceren en de actualisatie ervan te verzekeren;

* het is aangewezen om een gids voor het goede gebruik van normen in de reglementering uit te werken en onder alle regelgevende instanties te verspreiden.

Los van de wenselijkheid van sommige van die voorstellen van de Hoge Raad, dient te worden vastgesteld dat tot op heden er vanwege de federale overheid echter nog geen maatregelen werden genomen om dit probleem ten gronde aan te pakken. Er wordt dan ook voorgesteld om gelet op het voorgaande de reglementaire verwijzingen naar normen in de gewestelijke regelgeving intact te laten.

3. AANMELDING BIJ DE EUROPESE COMMISSIE IN HET KADER VAN RICHTLIJN 2015/1535/EU⁷

Richtlijn 2015/1535/EU, bepaalt dat de lidstaten de Europese Commissie onverwijld ieder ontwerp voor een technisch voorschrift medelen, tenzij het een integrale omzetting van een internationale

⁷ Richtlijn 2015/1535/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij (PB 17 september 2015), voorheen was dit richtlijn 98/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften, gewijzigd bij Richtlijn 98/48/EG en Richtlijn 2006/96/EG.

of Europese norm betreft, in welk geval louter met een mededeling van de betrokken norm kan worden volstaan. De lidstaten geven de Europese Commissie tevens kennis van de redenen waarom de vaststelling van dit technisch voorschrift nodig is, tenzij die redenen reeds uit het ontwerp zelf blijken. In voorkomend geval delen de lidstaten tegelijkertijd de tekst mee, tenzij deze reeds in samenhang met een eerdere mededeling is doorgegeven, van de in hoofdzaak en rechtstreeks betrokken wettelijke en bestuursrechtelijke basisbepalingen, indien kennis van die tekst noodzakelijk is om de reikwijdte van het ontwerp van het technische voorschrift te kunnen beoordelen.

Het oorspronkelijke besluit van de Vlaamse Regering van 11 maart 2005, evenals latere wijzigingen aan de berekeningsmethodiek, werden in overeenstemming met de toen geldende bepalingen bij de Europese Commissie aangemeld. Aangezien het voorliggende ontwerp van besluit voorziet in de wijziging en vervanging van bijlagen, waarbij aanpassingen aan de berekeningsmethode wordt voorzien, moeten deze ontwerpen overeenkomstig de richtlijn bij de Europese Commissie worden aangemeld.

De lidstaten stellen de goedkeuring uit van een ontwerp voor een technisch voorschrift voor de duur van drie maanden, te rekenen vanaf de datum waarop de Europese Commissie de mededeling ontvangt. Dit weerhoudt de lidstaten er evenwel niet van andere interne procedurestappen die in het kader van de regelgevingsprocedure moeten worden gevolgd (bijv. adviezen van de strategische adviesraden en afdeling wetgeving van de Raad van State), te laten plaatsvinden.

De voormelde standstillperiode verstreek op 15 december 2017.

4. AANPASSINGEN AAN HET ONTWERPBESLUIT

- In de aanhef wordt de verwijzing naar de aanmeldingsprocedure in het kader van Richtlijn 2015/1535/EU vermeld. Omdat de Raad ook verwijst naar twee van haar adviezen aangaande ontwerp-MB's en vermits die adviezen tevens betrekking hebben op de bepalingen van het thans voor advies voorgelegde ontwerpbesluit, moet er volgens de Raad eveneens melding van worden gemaakt in de aanhef.
- Artikel 4, 5 en 6 worden verduidelijkt. De bedoeling is altijd geweest om een woning, die volledig met hernieuwbare energie wordt verwarmd, toch te laten voldoen aan het minimumaandeel hernieuwbare energie, ook al is dat dan lager dan 15kWh/m². Anders zouden woningen met een zeer lage warmtevraag niet kunnen voldoen door bijvoorbeeld een warmtepomp te installeren, en zouden ze dus de warmtevraag moeten verhogen, wat natuurlijk een ongewenst effect is. De formulering in de versie van het ontwerpbesluit bij de eerste principiële goedkeuring was echter niet helemaal eenduidig. Dat wordt rechtgezet met een andere formulering, in artikel 4 voor nieuwbouw EPW, artikel 5 voor nieuwbouw EPN en artikel 6 voor ingrijpende energetische renovaties (zowel EPW als EPN). Ook aansluiting op een warmtenet dat voor 100% hernieuwbaar gevoed wordt, is voldoende om te voldoen aan de eis voor hernieuwbare energie. Dit laatste betekent dat hernieuwbare warmtenetten (bijvoorbeeld met diepe geothermie of performante biomassaketels) die nog een piekinstallatie voorzien (bijvoorbeeld gasketel) niet in aanmerking komen. .
- In artikel 4 wordt tevens de doorrekening van het aandeel hernieuwbare energie bij een systeem van externe warmtelevering aangepast. Voordien werd gewerkt met een grenswaarde van 45%. Systemen van externe warmtelevering die een aandeel hernieuwbare energie hadden dat groter was dan 45%, werden doorgerekend als 100% hernieuwbaar. Systemen die een aandeel hernieuwbare energie hadden dat kleiner was dan 45% werden doorgerekend als 0% hernieuwbaar. Het ongewenste effect hiervan is dat een warmtenet met 47% hernieuwbare energie niet gebaat is bij inkoppeling van bijvoorbeeld niet-hernieuwbare restwarmte als opwekker. Doordat het totale aandeel hernieuwbare energie dan zou dalen onder de grens van

45%, zou het hele warmtenet niet meer als hernieuwbaar beschouwd worden. De voorliggende aanpassing schrapte de grens van 45% en maakt het mogelijk om met het reële aandeel hernieuwbare energie te rekenen en niet meer enkel met 100% of 0%.

- Artikel 10 vervangt bijlage V bij het Energiebesluit van 19 november 2010 door bijlage 1 bij dit besluit. In deze bijlage 1 werden een aantal kleinere wijzigingen doorgevoerd ten opzichte van de versie bij eerste principiële goedkeuring:
 - o Een aantal kleine wijzigingen in het kader van de combilus, waaronder een aantal correcties van verwijzingen naar delegaties aan de minister;
 - o “perceelsgebonden PV” wordt uitgebreid naar “PV op de site”. Momenteel is perceel nergens gedefinieerd, terwijl in het Energiedecreet wel een definitie staat van een site, namelijk een aangesloten geheel van percelen van eenzelfde eigenaar. Door deze wijziging krijgen we, behalve dus een duidelijke definitie, ook een betere afstemming met de andere gewesten. Bovendien is de oplossing robuuster naar de toekomst toe. Er worden immers meer en meer wijken/sites ontwikkeld, in plaats van individuele percelen. Het is dan logisch om de PV daar op de site te plaatsen waar dat het meest zal opbrengen.
 - o “gebouwgebonden WKK” wordt uitgebreid naar “WKK op de site”, in lijn met de aanpassing voor PV;
 - o In hoofdstuk 15 worden een aantal wijzigingen aangebracht die de aanpassingen aan artikel 4 en 6 rekenkundig vastleggen.

- Artikel 11 vervangt bijlage VI bij het Energiebesluit van 19 november 2010 door bijlage 2 bij dit besluit. In deze bijlage 2 werden een aantal kleinere wijzigingen doorgevoerd ten opzichte van de versie bij eerste principiële goedkeuring:
 - o Een aanpassing aan tabel 44. Er was een verschil tussen de Franstalige en Nederlandstalige versie. Nader onderzoek leerde dat de fout in de Nederlandstalige versie zat, deze wordt hier rechtgezet;
 - o “gebouwgebonden WKK” wordt uitgebreid naar “WKK op de site”, en “perceelsgebonden PV” naar “PV op de site”, in lijn met de aanpassingen in bijlage V;
 - o Een aantal kleine wijzigingen in het kader van de combilus, waaronder een aantal correctie van verwijzingen naar de delegatie aan de minister;
 - o In paragraaf 9.3.3 wordt de noemer van Eq. 135 gewijzigd. Dit is een louter technische rechtzetting.
 - o In hoofdstuk 11 worden een aantal wijzigingen aangebracht die de aanpassingen aan artikel 5 en 6 rekenkundig vastleggen;
 - o In C.5.3. is in de noemer telkens een factor r toegevoegd, zodat de eventuele aanwezigheid van douchewarmteterugwinning correcter gevalideerd wordt.

- De inwerkingtreding van het ontwerpbesluit wordt aangepast. Het was immers de bedoeling om zo snel mogelijk uitvoering te geven aan de erkenning als organisator van een kwaliteitskader, terwijl de zaken m.b.t. eisen en rekenmethodiek pas per 1 januari 2018 in werking zouden treden. Doordat de eerste principiële goedkeuring van dit ontwerpbesluit pas op 15 september 2017 plaatsvond, zal het besluit pas (rekening houdende met bovenvermelde standstillperiode die op 15 december verstreek) definitief kunnen worden goedgekeurd in de tweede helft van december 2017 en verdwijnt zodoende de noodzaak voor een versnelde inwerkingtreding van artikel 1 en 2. Gelet op het feit dat 1 januari nabij is en het nieuwe erkenningsstelsel dan nog moet worden geïmplementeerd en kandidaat-kwaliteitskaders de tijd moeten krijgen om zich te laten erkennen, wordt voorgesteld om de inwerkingtreding van die artikelen in de tijd op te schuiven. Het hele besluit kan zodoende per 1 januari 2018 in werking treden, met uitzondering van artikel 1 en 2 die in werking treden op 1 mei 2018.

- Artikel 15, tweede lid van het ontwerp wordt conform het advies van de Raad van State als volgt geherformuleerd: *“[...] de bijlagen V, VI, VIII, IX en XII bij het Energiebesluit van 19 november 2010 zoals vervangen of gewijzigd bij de artikelen 10, 11, 12, 13 en 14 van dit besluit zijn voor het eerst van toepassing op dossiers waarbij de melding of de aanvraag van een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen wordt ingediend vanaf 1 januari 2018”*.

Ook artikel 9.1.12/2, eerste lid, 4° en 5° van het Energiebesluit, zoals gewijzigd bij artikel 4, 2° en 3°, krijgt een gelijkaardige inwerkingtreding.

5. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP DE BEGROTING VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Er worden aan het ontwerpbesluit geen wijzigingen aangebracht die een weerslag hebben op de begroting van de Vlaamse overheid.

6. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP DE LOKALE BESTUREN

Er worden aan het ontwerp geen wijzigingen aangebracht die een weerslag op de lokale besturen hebben.

7. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP HET PERSONEELSBESTAND EN DE PERSONEELSBUDGETTEN VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Er worden aan het ontwerp geen wijzigingen aangebracht die een impact op de lopende processen en activiteiten of een impact op het personeelskader en de personeelsbudgetten van de Vlaamse overheid.

8. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

- 1° haar definitieve goedkeuring te hechten aan het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft aanpassingen aan diverse bepalingen inzake de energieprestatieregelgeving, zoals opgenomen als bijlage 1.

Bart TOMMELEIN

Viceminister-president van de Vlaamse Regering

Vlaams minister van Begroting, Financiën en Energie

Bijlagen:

1. het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft aanpassingen aan diverse bepalingen inzake de energieprestatieregelgeving;
2. het advies nr. 62.229/3 van de afdeling Wetgeving van de Raad van State.